

прѣди въ искри, но си отпочиваше уморенъ и замисленъ, почти кроткъ.

На Орнандо се струваше, че неговиятъ погледъ ставаше особено милъ, кога се срѣщаше съ очитѣ му, като че ли левътъ го познаваше — и той можеше съ часове да прѣстоява прѣдъ клѣтката да чака този погледъ, при което отъ устнитѣ му се не откъсваше ни единъ звукъ, а очитѣ ту блѣсваха, ту угасваха. Когато тѣ най-послѣ се срѣщаша съ очитѣ на лева, Орнандо чувствувахе неясна тжга, скърбъ и нѣкакво неясно прѣдсказание.

Орнандо стоеше прѣдъ клѣтката и въ смъртния день на лева.

Звѣрътъ не лежеше вече, както биваше прѣди, изтегналъ на прѣдѣ си нозѣ и високо издигналъ глава съ гордо, сѣкашъ хубаво излеко спокойствие. Сега той лежеше на хълбокъ; черното му тѣло бѣше нѣкакъ отслабнало, отпуснато, а гърдитѣ силно се повдигаха и спадаха, ребрата му, сѣкашъ, прашаха, когато кашлицата разтрѣсваше цѣлото му тѣло; сегисъ-тогисъ той тежко отваряше очи, но нѣмаше вече оня погледъ: очитѣ му бѣха потъмнѣли, мжтни и влажни, готови отъ часъ на часъ да угаснатъ, покрити съ мѣхъ и земя.

Орнандо не искаше да отмине, докато звѣрътъ не го погледне за сетенъ пѣтъ. И той мълчаливо остана правъ, когато другитѣ, слѣдъ като поговориха за това, каква загуба ще сполѣти града, се разотидоха по домоветѣ си, — врѣме бѣше за вечеря. Сабилія слѣдъ като чака напразно своя синъ, сама дойде за него и го намѣри самичкъ на площада. Левътъ лежеше неподвиженъ.

— Та той е умрѣлъ, — каза Сабилія. Хайде.

Но Орнандо дигна погледъ и изшитка, — сла-